Dimecres 1 durant l'any

Text de l'Evangeli (*Mc* 1,29-39): I tot seguit, quan sortiren de la sinagoga, arribaren a la casa de Simó i d'Andreu, amb Jaume i Joan. I la sogra de Simó era al llit amb febre, i immediatament li parlen d'ella. I acostant-s'hi, agafant-la de la mà, l'aixecà. I la va deixar la febre, i els servia.

I arribat el vespre, en pondre's el sol li portaven tots els qui tenien algun mal i els posseïts del dimoni. I tota la població s'havia congregat davant la porta. I guarí molts que estaven afectats de diverses malalties, i expulsà molts dimonis, i no els deixava parlar als dimonis, perquè el coneixien.

I a l'alba, molt de matí, s'alçà, sortí i anà a un lloc solitari, i allí pregava. I el van buscar Simó i tots els qui eren amb ell. I quan el trobaren, li digueren: «Tots et cerquen!». I els diu: «Anem als pobles pròxims perquè allí jo prediqui, que per això he vingut». I anà per tota la Galilea predicant en les sinagogues d'ells i expulsant dimonis.

© Albada Editorial / evangeli.net

«I a l'alba, molt de matí, s'alçà, sortí i anà a un lloc solitari, i allí pregava»

Fra Josep Mª MASSANA i Mola OFM
(Barcelona, Espanya)

Avui, ens adonem palesament de com dividia Jesús la jornada. Per una banda es dedicava a la pregària, i per l'altra, a la seva missió de predicar amb paraules i amb obres. Contemplació i acció. Oració i treball. Estar amb Déu i estar amb els homes.

En efecte, veiem Jesús lliurat en cos i ànima a la seva tasca de Messies i Salvador: cura els malalts, com la sogra de sant Pere i molts altres, consola els tristos, treu dimonis, predica. Tothom li porta els seus malalts i endimoniats. Tots volen escoltar-lo: «Tots et cerquen!» (Mc 1,37), li diuen els deixebles. Segur que devia tenir una activitat sovint ben esgotadora que no li deixava gaire respir.

Jesús, però, es buscava també temps de solitud per a dedicar-se a la pregària: «I a l'alba, molt de matí,

s'alçà, sortí i anà a un lloc solitari, i allí pregava» (Mc 1,35). En altres indrets dels evangelis veiem Jesús dedicat a l'oració en altres hores i fins i tot ben entrada la nit. Sabia distribuir-se el temps sàviament, a fi que la seva jornada tingués un equilibri assenyat de treball i pregària.

Nosaltres diem sovint: —No tinc temps! Estem atrafegats amb la feina de casa, amb el treball professional, i amb les innombrables tasques que omplen la nostra agenda. Sovint ens creiem dispensats de la pregària diària. Fem un munt de coses importants, això sí, però correm el risc d'oblidar la més necessària: la pregària. Hem de crear un equilibri, a fi de fer les unes, sense negligir les altres.

Sant Francesc ens ho planteja així: «Cal treballar fidelment i devota, sense apagar l'esperit de la santa oració i devoció, al qual han de servir les altres coses temporals».

Potser ens hauríem d'organitzar un xic més. Disciplinar-nos, "domesticant" el temps. El que és important hi ha de cabre. Però més encara el que és necessari.

Pensaments per a l'Evangeli d'avui

- «Procureu reunir-vos amb més freqüència per a celebrar l'acció de gràcies i la lloança divina. Quan us reuniu amb freqüència en un mateix lloc, es debilita el poder de Satanàs, i la concòrdia de la vostra fe li impedeix causar cap mal» (Sant Ignasi d'Antioquia)

- «L'amor "formós" s'aprèn, sobretot, pregant. L'oració comporta sempre una mena d'amagament amb el Crist en Déu. Solament en un tal amagament actua l'Esperit Sant, font de "l'amor formós"» (Sant Joan Pau II)

- «No es fa oració quan se'n té temps: es pren el temps d'estar per al Senyor, amb la ferma determinació de no tornar-l'hi a prendre en el curs del camí, siguin quines siguin les dificultats i la sequedat de la trobada» (Catecisme de l'Església Catòlica, nº 2.710)